

LBRIS

We know
books

Nicolae BATZARIA

POVEȘTI DE AUR

A editura
**ANTET
REVOLUTION**

Torito și cățelul, se deteră frumos la o parte și lăsară pe Mohitoma să rupă crizantema de aur.

Aceasta însemna sfârșitul primejdiilor și suferințelor. Drumul era acum neted și trecea printr-un ținut unde se găseau din belșug mâncare și apă.

Așa sosiră toți trei cu bine la locuința frumoasei Floare de Piersică. Mohitoma îi dădu crizantema și îi ceru mâna. Se căsătoriră și trăiră fericiți până la adânci bătrânețe.

CUPRINS

Cavalerul de aur	5
Floarea de pe mormânt	8
Ce povestesc soarele și vântul	14
Pasărea Adevărului	21
Mâna neagră	30
Cutia dorințelor	37
Crislina din pădure	43
Cântărețul din fundul Rinului	49
Orașul împietrit	54
Darul zânei	60
Diamantul domniței	64
Copilul prințesei Savitri	70
Balaurul din vârful stâncii	75
Limba munților	81
Cele douăsprezece duminici de pâine	86
Palatul norocului	92
Bucle de aur	98
Fata răpită de sirene	102
Crizantema de aur	106

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BATZARIA, NICOLAE

Povești de aur / Nicolae Batzaria. - București:
Antet Revolution,

2026

ISBN 978-973-636-608-6
821.135.1

Editura

ANTET REVOLUTION

E-mail: tonomatulcucarti2012@yahoo.com

www.tonomatul.ro; www.EdituraAntet.ro

CAVALERUL DE AUR (Poveste din Pădurea Neagră)

CONRAD, fiul contelui de Breitau, din Pădurea Neagră, fusese odată bogat și puternic, dar pe urmă a fost sărăcit și slăbit din pricina multelor războaie ce le-a avut cu dușmanii. Aceștia năvăliseră în țară, ca să treacă în partea cealaltă a Rinului și, intrând în Franța, să pustiască orașele bogate din Alsacia și Lorena.

Sărmanului Conrad nu-i rămăsese din întreaga avere decât o mîrtoagă, o sabie ruptă și o lance puțin solidă, îmbrăcămintea sa de război, odinioară strălucitoare și tivită toată cu aur, era acum numai zdrențe, așa încât ceilalți cavaleri îl disprețuiau și nu vroiau să-l primească nici la jocurile lor, nici în oastea care mergea la război. Și adevărul este că bietul Conrad ajunsese în acest hal de sărăcie numai din pricină că își apăraseră țara împotriva năvălitorilor.

Într-una din zile se primi vestea că dușmanii, trecînd din nou Dunărea, înaintau spre Pădurea Neagră, ca să înceapă iar jafurile și măcelurile.

Împăratul Germaniei chemă pe toți nobilii cu trupele lor, ca să alcătuiască oaste mare și să se împotrivească sălbaticilor năvălitori. Atunci Conrad își luă lancea, sabia și porni călare pe calul său, așa de slab că-i numărai oasele. Cînd îl văzură ceilalți nobili, începură toți să rîdă și să-și bată joc de dînsul.

„La ce mai vine și zdrențărosul acesta? Își ziceau ei. Dacă împăratul nostru n-ar avea decât astfel de oșteni, ar face mai bine să fugă departe, înainte de a sosi dușmanul“.

Împăratul însuși fu tare supărat, când văzu pe Conrad. „Să fie alungat de aici, porunci el, nebunul

acesta, care este o rușine pentru oastea mea. Dacă l-ar vedea vrăjmașii, ar simți mare dispreț pentru mine, că am soldați ca niște cerșetori și ar prinde mult mai mult curaj“.

Însă tocmai când această poruncă era să fie îndeplinită, străinii se iviră pe neașteptate pe țărmurile Rinului. Nimeni nu se mai gândi la Conrad, deoarece trebuiau să se pregătească de luptă. Conrad rămase, așadar, în mijlocul oștenilor.

Năvălitorii, al căror număr sporea mereu, uciseră o mulțime mare de nobili și de soldați. Împăratul se gîndea să fugă cu ce-i mai rămăsese din oaste, când pe neașteptate se zări venind un războinic îmbrăcat în zale de aur și călare pe un armăsar alb ca zăpada. Cu sabia sa care strălucea ca o rază de soare, făcu prăpăd printre gloatele vrăjmașe, și învioră curajul oastei împăratului.

Înspăimântați la vederea acestui cavaler, pe care îl credeau ca o făptură de nebiruit, dușmanii fugiră în mare neorînduială, părăsind toată prada ce făcuseră pînă atunci, părăsind corturile și căruțele lor și lăsând un mare număr de morți pe cîmpul de luptă.

După această biruință neașteptată, împăratul strânse pe nobili și pe ofițeri și-i întrebă: „Oare cine este acest războinic în zale de aur, care s-a bătut cu atîta vitejie și ne-a scăpat de la o înfrîngere rușinoasă? Vreau să-i mulțumesc și să-i dau răsplata vrednică de fapta sa.“

Nimeni n-a putut da vreo veste despre războinicul misterios și în zadar a fost căutat în toată oștirea. După trecere de cîtva timp, nimeni nu se mai gîndea la el și părea că țara o să aibă acum parte de vremuri liniștite, când năvălitorii, înfuriați de înfrîngerea suferită, veniră din nou cu oștiri mult mai numeroase și prădară orașele, castelele și tot ținutul de-a lungul Rinului. Împăratul

chemă din nou toată oastea și pe nobilii din împărăție.

Și iată, Conrad de Breitu veni din nou călare pe mîrtoaga sa și cu armele sale pe jumătate rupte. Cu toții și-au bătut joc de el, iar împăratul vroia să-l arunce la închisoare. „Este, zise el, îngăduit unui cavaler să vie la război în halul acesta? E o rușine să-l primesc în rîndurile oștirii mele. Dușmanii au să creadă că sînt așa de slab, încât am nevoie și de un nenorocit care vine cu o sabie ruginită și cu o lance ruptă. Să fie pus în lanțuri!“ Însă năvala neașteptată a vrăjmașului l-a scăpat pe nenorocitul Conrad de a se vedea pus în lanțuri și aruncat în închisoare.

Covârșite de numărul dușmanilor, oștirile împărătești au început să fugă în toate părțile, când iată că se ivi pe neașteptate războinicul misterios călare pe calul său alb. Smulse din teacă lunga sa sabie, făcând cu fiecare lovitură un adevărat prăpăd în rîndurile dușmane. Aceștia strigau îngroziți: „Cavalerul de aur! Cavalerul de aur!“ Fugiră spre Pădurea Neagră, pe când oastea împăratului, prinzînd curaj la vederea minunatului cavaler, se porni să-i urmărească, fără să le dea o clipă de răgaz. În chipul acesta biruința împăratului a fost desăvârșită.

Împăratul văzuse din vîrfurile unui turn din apropiere purtarea vitejească a cavalerului de aur. „Vreau să-l cunosc! strigă el. Înconjurați-l, puneți mîna pe el și aduceți-l la mine. Vreau să știu cine e viteazul care mi-a scăpat de două ori împărăția.“ Cavalerii cei mai curajoși din jurul împăratului se repeziră spre cavalerul de aur, dar acesta, dînd calului său pînteni, rupse rîndurile lor și fugi, făcându-se nevăzut. Totuși una din mînușile sale căzu pe pămînt; cavalerii o luară și o duseră împăratului.

Împăratul, supărat că n-a putut să cunoască pe

ERDIS | We know books
cavalerul cel atât de viteaz, se întoarse în cetatea sa de scaun, Friburg, și de acolo dete de veste în toată țara că dă pe fiică-sa de soție aceluia căruia i se va potrivi mânușa găsită.

Au venit din toate părțile voievozi și cavaleri bogați, chipeși, vestiți, doritori de a lua în căsătorie pe fiica împăratului. Cu toții se măguleau cu nădejdea că mânușa li s-ar potrivi, dar această nădejde a fost zadarnică; nici unul dintr-înșii n-a putut băga măcar degetul cel mare în mânușa cavalerului de aur.

Și iată că veni și sârmanul cavaler Conrad de Breittau. Paznicii de la palat nici nu vroiau să-l lase să intre, iar împăratul nu mai putea de supărare. „Ce, strigă el, Zdrențarosul acesta îndrăznește să se gîndească să ia în căsătorie pe fiică-mea și vrea să ne facă să credem că el ar fi cavalerul de aur? Nenorocitul de el n-avea decât o mârtoagă și arme carc nu foloseau nici cât o coadă de măturoi.” Cu toate acestea domnița se rugă de împărat să-l primească și pe Conrad. Sub îmbrăcămintea sărăcăcioasă a lui Conrad ea băgase de seamă că se ascunde un adevărat viteaz. „Este bine, zise ea, ca toți cavalerii tineri sau bătrîni, bogați sau săraci, să fie primiți să încerce mânușa! Tată, te rog nu-l alunga pe Conrad de Breittau, din pricină că e sărac și nenorocit.”

Împăratul ținea mult la domniță. Îi ascultă, așadar, rugămintea și, în mijlocul rîsetelor și huiduielilor celorlalți cavaleri, dete voie lui Conrad să încerce mânușa. Ne închipuim însă lesne uimirea tuturor, când au văzut că mâna lui Conrad intră ușor în mânușa, care părea anume făcută pentru el. În aceeași clipă îmbrăcămintea și armele lui Conrad se schimbă, iar el se ivi pe calul său alb ca zăpada, îmbrăcat în zale de aur și cu sabia strălucind ca o rază de soare. Așadar,

Conrad era Cavalerul de aur!

„M-ai alungat, zise el, fiindcă eram prost îmbrăcat și prost înarmat. M-a împiedicat oare lucrul acesta să fiu viteaz și vrednic de a lupta? Oare înfățișarea mea a sporit sau a micșorat puterea și curajul meu? Nașa mea, care este zâna din Pădurea Neagră, m-a schimbat de două ori pe cîmpul de luptă, ca să întărească încrederea voastră în mine. Însă Conrad, îmbrăcat în aur, n-a făcut decât ceea ce ar fi făcut Conrad îmbrăcat în zdrențe, dacă ai fi avut încredere în el!”

Împăratul și ceilalți cavaleri mărturisiră că greșiseră și își aduseră aminte de zicătoarea care spunea că „Nu haina face pe om”.

După aceasta se făcu cu mare alai căsătoria lui Conrad cu fiica împăratului.

OFEMEIE BĂTRÎNĂ avea un singur fiu. Trăiau amîndoi în sărăcia cea mai neagră. Când i se apropie ceasul morții, femeia chemă pe fiul său și-i zise printre lacrimi: „Dragul meu, du-te în lumea largă și caută-ți acolo norocul; eu voi muri în curînd, iar aici în sat tu n-ai pe nimeni care să-ți spună măcar un cuvînt bun, fiindcă tu ești copilul unor oameni săraci. Numai nu uita că după ce mă duci pe mine la cimitir, să vii din nou, la miezul nopții, la mormîntul meu și să culegi floarea ce va fi crescut pe dînsul. Dar să ai grijă de floarea aceasta ca de ochii tăi, fiindcă ea îți va arăta drumul norocului tău.“

Curînd după aceea muri biata bătrână, iar fiul său o înmormîntă cu toată cîstea. La miezul nopții se duse din nou la cimitir și văzu că pe mormîntul mamei sale înflorise o floare albastră și nespus de frumoasă. Băiatul o rupse și o puse cu toată băgarea de seamă în buzunarul hainei.

A doua zi flăcăul nostru porni în lumea largă și întîlni pe drum un lup care mergea șchiopătînd și care i se rugă zicîndu-i: „Flăcăule, fii bun și scoate-mi glonte de din picior!“

Tânărul îi scoase glonte, iar lupul îi zise din nou: „Nu pot să-ți răsplătesc numaidecît binele ce mi-ai făcut, dar smulge un fir de păr din blana mea și când ai vreodată nevoie de ajutorul meu, suflă într-însul!“ Băiatul îi smulse un fir de păr, îl puse în buzunar lângă floarea cea albastră și își căută mai departe de drum.

Multă vreme bătă el drumurile, dar de noroc nu dete nicăieri. Își aduse aminte de cuvintele ce-i spusese maică-sa în ceasul morții și scoase din buzunar floarea cea albastră și o puse cam supărat jos pe pămînt. Însă,

ce-i fu dat să vadă? Floarea se ridică în sus în văzduh și-i zise cu grai omenesc: „Vino după mine! Să știi că afară de tine nimeni nu mă poate vedea, de aceea urmează-mă foarte liniștit, fiindcă eu te voi duce la norocul tău.“

Și așa floarea zbură înaintea băiatului care mergea după ea. Pe înserate intrară într-o pădure și tînărul văzu acolo o vulpe care îi vorbi în felul următor: „Dragul meu prieten, scoate-mi, rogu-te, viespea care mi-a intrat în ureche și din pricina căreia nu mai pot de durere.“

Tînărul îi scoase viespea, iar vulpea îi zise din nou: „Nu pot să mă plătesc într-altfel de binele ce mi-ai făcut decât să-ți spun ceva care te privește. Știu că umbli după noroc. Mai înainte de a-l găsi, trebuie să slujești la o zână rea, căreia va trebui să-i duci trei zile la pășune o vacă cu coarnele de aur. Va mai trebui să ai grijă ca vaca să nu se întoarcă singură acasă, căci altfel vei fi rău muștrat de către stăpîna ta. Dar dacă izbutești să ții vaca în livadă și să nu o lași să-ți fugă singură acasă, să-i ceri zânei ca plată căciula care atîrnă în cuiul de după sobă. Cine își pune căciula aceasta, se face nevăzut de toată lumea.“ Așa îi zise vulpea care după aceea pieri, iar băiatul își puse floarea în buzunar și se culcă pe iarba verde.

Ziua următoare scoase din nou floarea și se luă după dînsa. Nu după mult timp sosiră înaintea unui palat de fier, unde floarea se opri și-i spuse băiatului: „Pune-mă în buzunar și să nu mă scoți decât atunci când te chem eu“. Dar abia o puse în buzunar, că poarta palatului de fier se deschise și pe prag se ivi o babă groaznic de urâtă: „Ce cauți aici?“ întrebă pe băiat. „Vreau să mă bag slugă“, îi zise băiatul. „Bine, te primesc, îi zise baba. Vei duce la pășunat vaca mea cu coarnele de aur,

dar să știi că-ți tai capul dacă îmi vine acasă măcar o singură dată, fără să fie însoțită de tine. Dacă izbutești, însă, ca trei zile la rând să te întorci cu dânsa de la livadă, ai dreptul să-ți alegi și să iei din palatul meu tot ce îți place mai bine“.

Flăcăul voinic se învoi bucuros și duse la pășunat vaca năzdrăvană. Dar abia o duse la livadă, că vaca se și pregăti să o ia la picior și să fugă singură îndărăt la palat. Văzînd aceasta, băiatul scoase din buzunar firul de păr al lupului și suflă într-însul. Și iată că veni lupul cu multe alte mii de lupi, care o încercuiră și nu o lăsară să se miște din loc. Seara, tînărul o duse înapoi la palat și apoi se culcă și el. La fel se întîmplă și a doua și a treia zi. Vrînd, nevrînd, zâna îi spuse acum să-și aleagă din palat ce-i place, iar el puse mîna pe căciula cea năzdrăvană și o luă din cui. Văzînd aceasta, zâna începu să țipe și vroi să i-o smulgă din mîini, dar tînărul o puse numaidecât pe cap, așa că zâna nu putea să-l vadă. Când ieși afară din palat, o scoase din nou din cap și o puse în buzunar, auzi însă glasul florii celei albastre, care îi zise: „Acum scoate-mă pe mine din buzunar!“ O scoase, floarea începu să plutească în văzduh, iar băiatul se luă după ea.

Multe zile de-a rîndul bătători tînărul nostru drumurile și cărările, fără să-și găsească norocul, când iată că ajunsese la un munte înalt. Obosit de atîta umblet, șezu jos și auzi că floarea îi zice: „Pune-mă la loc în buzunar!“

Așa făcu și el se culcă apoi la umbra unui arbore. Ziua trecuse de mult, iar băiatul dormea mereu. Luna se ivi strălucitoare, luminînd stîncile cenușii ale muntelui. Nu se auzea nici un glas și muntele întreg zăcea ca mort, cufundat în somnul cel mai adînc.

Dar deodată răsună un țipăt înfricoșător, care-l trezi

pe băiat. Cînd privi speriat, în jurul său, văzu o broască țestoasă foarte mare, care trăgea de picior un omuleț mic de-o șchioapă. Băiatul sări în sus, dete cu o piatră în broasca țestoasă și aceasta îl lăsă pe omuleț. Văzîndu-se scăpat de broască, omulețul se rugă de băiat să-l ia în brațe. Așa făcu și băiatul, iar omulețul îi zise: „M-ai scăpat, dar acum unde să ne ascundem, fiindcă broasca țestoasă este o vrăjitoare rea și are să cheme multe sute de broaște țestoase, care ne vor omorî.“

Băiatul scoase din buzunar căciula cea fermecată și o puse în cap. Abia făcu aceasta, că din toate părțile deteră năvală mii de broaște țestoase, care îl căutau pe tînăr, dar nu puteau să-l vadă. Și așa flăcăul nostru cu omulețul au putut să meargă înainte pînă ce ajunseră la intrarea unei peșteri. Acolo, omulețul zise băiatului: „Acum pune-mă jos și vino după mine. Vreau să te fac bogat și fericit.“

Intrară în peșteră, iar omulețul lovi de trei ori în pereții stîncii și zise:

„Să-mi deschideți, frați,

’Ndată alergați!“

Se deschise o poartă, iar omulețul spuse băiatului: „Scoate-ți căciula de pe cap, pentru ca să te poată vedea și frații mei.“ Băiatul își puse căciula în buzunar și după aceea fu dus de omuleț într-o frumoasă odaie de lemn. Dintr-însa intrară într-o odaie de argint și, în sfîrșit, se deschise încă o ușă și tînărul nostru intră cu omulețul într-o odaie de aur.

În odaia aceasta erau strînși o mulțime de pitici în jurul regelui lor, care nu era mai mare decât dînșii, dar care purta o barbă lungă, argintie.

Omulețul duse pe băiat înaintea regelui și grăi, zicînd: „Prea înălțate stăpîne! Tînărul acesta m-a scăpat de la moarte. Vrăjitoarea cea rea din munte se

LIBRIS | We know books
prefăcuse într-o broască țestoasă și cât p-aci să mă omoare.“

Regele piticilor se uită la băiat și-i zise: „Ai scăpat viața celui mai bun dintre servitorii mei. Acum vreau să te răsplătesc așa încât cu darurile ce vei primi, să ajungi a fi fericit.“ Zicînd aceasta, își smulse din barbă un fir de păr argintiu, îl dete băiatului și-i zise: „Când vei fi la grea strâmtoare, suflă în firul de păr și voi veni eu cu tot poporul meu, ca să-ți dau o mână de ajutor.“ Îl duse apoi în odaia de argint, îi dete o sticlă de argint și-i zise: „De cîte ori stropești cu apă din sticla aceasta — apă care nu se isprăvește niciodată — o piatră oarecare, chiar în clipa aceea piatra se prefăce în aur curat.“ De acolo îl duse în odaia de fier, îi dete o pușcă și-i zise: „Cu pușca aceasta nu greșești niciodată ținta. Umblă acum sănătos, căci nici un pămîntean n-are voie să stea la noi mai multă vreme.“

Între acestea veni și omulețul dintâi, îl duse până afară și-i zise: „Drumul tău te va duce în curînd la muntele de sticlă, unde un balaur ține închise trei fete, care sunt cele mai frumoase de pe pămînt. Dacă ajungi acolo la strâmtoare, cheamă-ne pe noi în ajutor!“ Îl sărută de trei ori și se întoarse la peșteră.

Se auzi acum glasul florii, care zise: „Scoate-mă din buzunar“. Băiatul o scoase și se luă după ea.

Cam pe înserate veni la un lac și se culcă la marginea lui. Dar nici nu se lungise încă bine, că zări deodată trei găște de aur care zburau deasupra lacului. Băiatul duse numaidecât pușca la ochi și trase asupra găștei celei mai mici. Celelalte două zburară speriate, dar gășca cea mică se prefăcu într-o fată frumoasă, care zise: „Mi-ai dat din nou chipul meu omenesc pe care balaurul din muntele de sticlă mi-l luase mie și celor două surori ale mele. M-aș mărita bucuroasă după tine, însă dacă

poți să faci ca surorile mele să-și capete din nou chipul omenesc.“

Ziua următoare flăcăul nostru și cu fata cea frumoasă se duseră la muntele de sticlă unde locuia balaurul și cele două surori ale fetei. Tînărul scoase din buzunar firul de păr argintiu și suflă într-însul. Deodată se iviră ieșind din pămînt mii și mii de pitici, avînd în frunte pe regele lor, care zise băiatului: „Știu ce vrei. Vrei să intri în muntele de sticlă și nu poți. Dar lasă că îți ajutăm noi.“ Și piticii începură să bală, să ciocănească, să sfredelească, așa că în scurtă vreme făcură o gaură mare în muntele de sticlă. Când deschizătura fu gata, pieriră tot așa de iute după cum veniseră. Dar în muntele de sticlă trosnea și tuna și două gîște aurite ieșiră dintr-însul, zburînd. Tînărul nostru puse mîna pe pușcă, trase și cele două gîște căzură la pămînt în chip de două fete frumoase.

Iată că veni și balaurul și se repezi ca o vijelie asupra tînărului. Acesta trase însă într-însul, îl nimeri și balaurul se prefăcu în praf și fum, pe care îl împrăstie vîntul.

După ce se întîmplară toate acestea, zbură și floarea cea albastră și-i zise băiatului:

„Copilul meu, rămîi cu bine! Eu sînt sufletul mamei tale și acum trebuie să mă întorc îndărăt de unde am venit.“ Și pieri floarea cea albastră, iar tînărul luă în căsătorie pe cea mai tînără dintre cele trei surori — nu după mult se măritară și celelalte două și trăiră cu toții în belșug și în fericire.

CE POVESTESC SOARELE ȘI VÂNTUL

(Poveste italiană)

ÎNTR-O DIMINEAȚA FRUMOASĂ, Soarele s-a trezit din somn și a mers să lumineze vârful unui munte, care era acoperit cu iarbă verde și proaspătă. Însă iată că în vârful muntelui era Vântul. O, un vânt ușor de tot! Așa de ușor și așa de blând, că abia pleca spre pământ tulpinile florilor și firele de verdeață.

Toată noaptea Vântul stătuse în acel vîrf de munte. Se jucase cu iarba stropită de roua dimineții; murmurase printre ramurile copăceilor; cântase un cîntec lung, însoțit de greierii care stăteau ascunși. Iar cîntecului său îi răspundea cîntecul privighetorii.

Când Soarele văzu că Vântul e în vârful muntelui, alergă să se ascundă îndărătul unui nor. Dar Vântul îl chemă din nou, zicându-i: „Soare, Soare, ci vino încoa’! Și verdeții și florilor li-e dor de tine. O, să nu-ți fie frică de mine! Știi că sunt bun și blând.“

„Dar Soarele este mai bun decât tine!“ zise încet o margaretă albă, legănându-se pe tulpina sa lungă și subțire.

„Să taci din gură, tu, floare de nimic!“ îi strigă Vântul, care se supără și începu să sufle din ce în ce mai puternic, deoarece, precum îl știm, Vântul este tare supărăcios.

Însă Soarele nu vroia să iasă dindărătul norului. Atunci Vântul suflă, goni norul și descoperi frumoasa față a luminosului Soare.

Așa face, micuțule, și mămica ta, cînd dimineața îți este lene să te scoli din pat. Dă la o parte pătura și îți descoperă chipul tău drăguț. Tu vrei să te faci că mai dormi, nu-i așa? Dar iată că rîzi, iar mămica înțelege atunci că te-ai trezit și te face să te scoli.

Și Soarele a rîs vesel, cînd Vântul i-a dat la o parte norul. A rîs și a alergat numaidecît la verdeață și la flori, care îl binecuvîntară.

Vântul i-a zis: „Din cînd în cînd, am putea fi prieteni. Hai să stăm puțin împreună.“ „Bucuros!“ răspunse Soarele.

Au stat unul lângă altul în poienile înflorite. Soarele dă o căldură plăcută, iar Vântul, suflînd încetișor, le răcorește. Atunci florile și firele de verdeață se sărută și își urează o zi bună în acea frumoasă dimineață din luna aprilie.

Firește, e o mare bucurie cînd Soarele și Vântul sunt prieteni. Soarele e căldicel și vesel; Vîntul e răcoritor și drăguț. Cînd se plimbă împreună prin poienile înflorite, își povestesc unul altuia o mulțime de lucruri frumoase.

Așa, Vântul zice: „Privește, prietene Soare, la garofița din livadă, la garofița cea roșie și atât de grațioasă. Vezi că e și plăcut parfumată... O mai cunoști?“ „A, da, îmi pare că o cunosc“, răspunde Soarele, căutînd să-și aducă aminte. „Da, este chiar ea, zice mai departe Vântul. Îmi amintesc bine. Era într-o dimineață, din luna martie, iar tu, leneșule, te sculai din somn târziu. Atunci am găsit o sămânță de floare, care m-a chemat. Ce vrei? am întrebat-o eu. Vreau, îmi răspunse ea, să merg în vârful acelui munte. Trebuie să fie frumos acolo sus. Am luat-o pe aripile mele și am adus-o aici, în vîrf. Și ți-am zis: Soare, privește această sămânță mititică și ai grijă de ea. Încălzește-o bine. Tu ai încălzit-o, sămânța a crescut și s-a făcut floare. Nu-i așa, garofițo?“

Garofița a dat din căpșorul său roșu, în semn că așa este, iar Soarele i-a zâmbit și a sărutat-o.

Dar iată că s-a auzit o voce subțire de plînset. „Ce este?“ întrebă numaidecît Soarele cel bun și milostiv.